

Gavn af de to sidste Lønningslove for Almueskolen, har derfor Aar efter Aar indgivet Andragender til Ministeriet om Forhøjelse af deres Pension, men hidtil forgæves. Nu henvender de sig samlet til Folketinget. Det hedder i Andragendet: „Ledende Mænd i Rigsdagen har før henvist os til at søge Understøttelse af Skolefonden, hvis Midler faar Tilskud af Staten. Dette skal dog lidet hjælpe, saa længe Skoleraadene ikke ved Lov bliver paalagt at støtte os. Vor Gerning faldt paa en Tid, da som Regel et meget stort Børnetal lagde Beslag paa vore Kræfter. Der var den Gang daarligere Lokaler, ringere Undervisningsmidler end nu, tarvelige Lønforhold næsten overalt, og dog udførte vi vort Arbejde med Trofasthed, uanset at ligefrem Næringsssorg trykkede mange Steder. De danske Læreres Kaar er, kort sagt, paa alle Omraader forbedrede siden da, medens vore er forringede. Det gør ondt at tænke derpaa, særlig fordi vi er os bevidst, at Resultatet af vort Skolehold nok skal staa Maal med Nutidens. Vi fik Afsked med en Pension paa ca. Halvdelen af de nuværende Læreres. Den er under de forhøjede Priser paa saa godt som alle Livsfornødenheder ikke til at leve af uden ved Anvendelse af den yderste Sparsommelighed, i mange Tilfælde knap nok dette, saa vore Levevilkkaar gennemgaaende staaer under en almindelig Daglejers. Vi har Eksempler paa, at pensionerede Læreres Hustruer gaar omkring og koger Mad til Gilder eller maa vaage over syge og Børn om Natten eller maa staa hele Dagen og trække i en Rulle, fordi Manden er blevet opslidt i Samfundets Tjeneste, uden at Efterlønnen kan forslaa til hans og Familis Underhold. Dette er mere end haardt. Kan Landet vedblivende være bekendt at stille sig afvisende overfor vore Ønsker om at maatte have en nogenlunde sorgfri Alderdom efter endt Dagsgerning? Et Eksempel skal endnu fremdrages: En Pensionist af vor Klasse fik i 15 Aar, indtil han døde som 80aarig Mand; 559 Kr. i aarlig Pension med Fradrag af Præmie for Enkeforsørgelse. Naar Udgifter til fremmed kvindelig Betjening i Huset paa Grund af Hustruens Svagelighed, til Klæder, Husly og Ildebrændsel trækkes fra, hvor meget bliver der saa tilbage til Kosten; naar denne ikke skal kaldes Sulteføde?“

„Vi Ansøgers Antal udgør neppe 100, de allerfleste i en Alder fra 75 Aar og opefter, saa Statens Merudgift til os, selv om der ogsaa maatte blive tilstaaet os en Pensionsforhøjelse paa 20 à 25 pCt., ikke vil virke følelig, saa meget mindre som Antallet hvert Aar formindskes ved Dødsfald. At andre lavt pensionerede Etater ogsaa kunde andrage og paa Grund af Konsekvenser mulig lægge Hindringer i Vejen for Opfyldelse af vore Ønsker, bliver der ringe Mening i, naar det betænkes, at vor Uddannelse for 50—60 Aar siden kostede os 2,000 à 3,000 Kr., medens vore jævnaldrende i de øvrige Underetater som Regel arbejdede sig op fra neden uden nævneværdige Udgifter. Med en Kapital paa 2,500 Kr. + 50 Aars Renter i Haanden nu skulde vi nok have klarét os ved egen Bistand. En preussisk Minister har udtalt i Landdagen, hvortil et lignende Andragende som nærværende var indsendt, at det var en Æressag for Nationen at bevilge Landets pensionerede Lærere en saadan Forhøjelse af Pensionen, at de kunde leve et menneskeværdigt Liv efter trofast Dagværk. Hans Ord blev taget til Følge, og for øvrigt er Tillæget en Kendsgerning i flere tyske Lande. Maatte vi gamle danske Lærere snart kunne se Danmark i samme Stilling!“

(Underskrifter).

Da Sagen afgøres ved Finanslovforslagets Behandling, gør *Udvalget* ikke Indstilling.

12. *Fra Vægterne ved samtlige Statens Bygninger paa Slotsholmen om Pensionsret.* (Indbragt den 16. Oktober 1912 af Folketingsmanden for Københavns 2den Valgkreds, *Ivar Berendsen*).

Andragerne hører under 3 Ministerier, og efter at de under Finansministeriet hørende Vægtere forgæves har indgivet et Andragende om Pensionsret til Finansministeren, mener samtlige Andragere at kunne betragte Afslaget som gældende dem alle, og de gaar derfor ud fra, at den rette Fremgangsmaade til Fremme af deres Ønske nu maa være at indgive et Andragende til Folketinget i Stedet for til de forskellige Ministre. De anfører da, at deres Tjenestetid spænder over fra 70 til 90 Timer ugentlig, og at den højeste Løn, de kan naa, er 1,200 Kr. aarlig. Da næsten